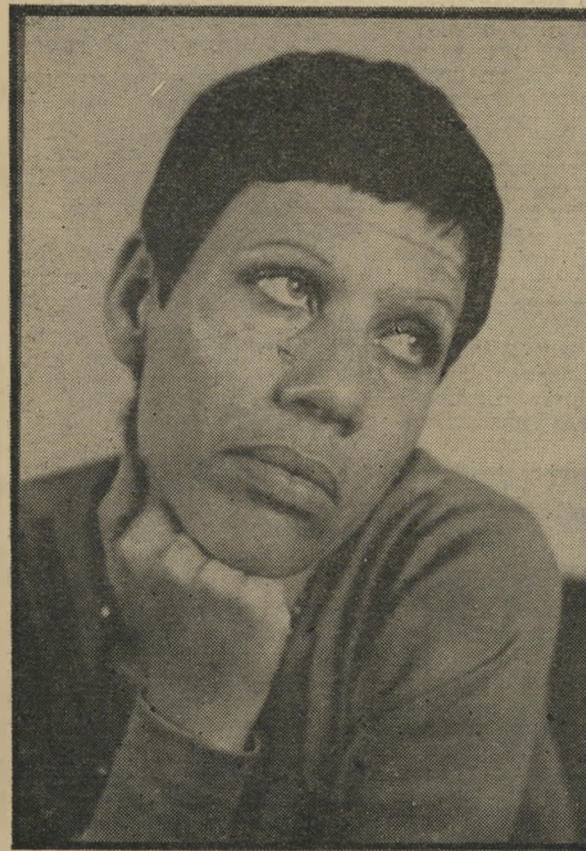

פנים רבות לרבקה בכר: כיעור המגיע עד כדי יופי

לי. בקאמרי מאה שחקנים יושבים באולם ומסתכלים עליך בסיגנון, ישחקו הנערים לפנינו.

„נמאס לי להיבחן. החלטתי קודם לכן שאני אתפרנס רק מתיאטרון. אבל לחיות הייתי צריכה. אז ציירת תמונות, ומכרתי אותן על מדרגות בית הדר־דפנה. קראתי למקום, הגלרייה שלי.”

„היחס אלי היה יפה. זו היתה תופעה חריגה, שבחורה יושבת, קוראת ספר ומוכרת ציורים. עד היום כל הנהגים של דן זוכרים אותי. המישרד שלהם נמצא בהדר־דפנה.”

„מכרתי המון תמונות במחירים זולים. חברים היו באים לבקר אותי שם. התיפרנסתי בכבוד. ישבתי שלוש שעות ביום, ועשיתי אלף לירות לחודש. אז, לפני ארבע שנים, זה היה הרבה.”

„כשהעליתי את מחירי הציורים, לאור העובדה שעבודתי השתפרה, מכרתי פחות. ואז הביאה אותי חברה למוטי, ונתקבלתי לחבורת שמעטס המפורסמת, שכללה את מוטי ואת ידידו, המחזאי הילל מיטלסונקט. את השחקן אבי יקיר את צורתהבמאי (המשך בעמוד 40)

מישחק של ניסן נתיב. במשך השנה הראשונה נתיב לא חש כי בין תלמידיו יש כישרון מבטיח. היתה זו הבמאית ניקול קסל שגילתה את רבקה בשנה השנייה ללימודיה, ונתנה לה הזדמנות להפגין את כישרונה בהצגות שביימה במיסגרת בית הספר. ניקול היא אשתו של אלי ניסן, שתפאורתו המצויינת בולטת על במת אמא קוראז, כרקע לרבקה האילמת.

הוא אומר שאני נפלאה

כ שסיימה שלוש שנות לימוד, החלה הריצה המטורפת של רבקה אחרי תפקידים.

רבקה: „אני אף פעם לא אשכח איך שפינקל בחן אותי במישרדו שבהבימה, ובו־זמנית קרא עיתון ובכלל לא ראה אור תי. או איך שנבחנתי בקאמרי לכל ההצגות האפשריות. ולא נתקבלתי לאף אחת מהן. ניסים אלוני בחן אותי לנפוליאון חי או מת, אמר שאני מוכשרת מאוד, ולא קרא

אמא קוראז מספרת בעצמה שחייל הכניס לה משהו לפה, ומאז היא אינה מדברת. „אמא קוראז היא שתלטנית וחזקה. אני חושבת שאפילו אילו יכלה קתרין לדבר, ספק אם היתה מעזה, ביגלל האמא שלה. „קתרין היא אילמת שנשמתה. אני לא יודעת מה החייל הכניס לה לפה. אני חושבת שהוא אנס אותה. השאיר לה צל־קת.”

„היא שומרת על הרכוש של האמא מכל מישמר. היא לא מסוגלת להתקומם נגדה. היא מאוד רגישה ואינטליגנטית. כשהורגים את האח שלה, היא מוציאה קול — ואז יוצא קול. על זה בניתי את עבודתי.”

„לא איכפת לי שהמבקרים לא הבינו נכון את הדמות שאני משחקת. מה שאיכפת לי זה התגובות שאני מקבלת כל יום אחרי ההצגה מקהל־הצופים. מה שאיכפת לי זה ההערכה של חברי השחקנים, ושל אנשי-

הבעל המחזאי במאי מוטי אברי בון, שאותו הכירה במיט גרת עבודתה בתיאטרון, ושאליו היא קשור רה מאד. בתמונה: הבעל והאשה משח־קים זה לצד זה במחזה ציפורים בראש.

התיאטרון. ומה שעוד יותר איכפת לי הוא שאני יודעת שאני מבינה את קתרין, ועוד שהיא אותה הכי נכון שאפשר, וזה מה שבעצם חשוב.”

פרק

שנעלם

רבקה בכר נולדה במצרים. בגיל שלוש עלתה ארצה, במסגרת עליית־הנוער. הוריה עלו מאוחר יותר, והיא גודל

